

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Noot bij CRVB 23 februari 2023 ECLI:NL:CRVB:2023:367
Boot, G.C.

Citation

Boot, G. C. (2023). Noot bij CRVB 23 februari 2023 ECLI:NL:CRVB:2023:367. *Uitspraken Sociale Zekerheid*, 2023(5), 377-381. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3719378>

Version: Publisher's Version
License: [Leiden University Non-exclusive license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3719378>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Artikel 64 (Aanvraag van de uitkering)

1. Het UWV stelt op aanvraag vast of recht op een uitkering op grond van artikel 47 of artikel 54 ontstaat.

[...]

Artikel 82 (Afbakening eigenrisico)

1. De eigenrisicodragers draagt met inachtneming van artikel 83 het risico van betaling van de WGA-uitkering aan de verzekerde, die op de eerste dag van de bij die uitkering in acht genomen wachttijd tot hem in dienstbetrekking stond dan wel arbeidsongeschikt is geworden nadat de dienstbetrekking met hem is beëindigd en artikel 46 van de Ziektewet van toepassing is, alsmede het risico van betaling van de overlijdensuitkering, bedoeld in artikel 74, eerste lid, aan de rechthebbende of rechthebbenden, bedoeld in dat lid, indien die wachttijd is ingegaan op of na de dag waarop deze werkgever eigenrisicodragers werd.

[...]

Artikel 83 (Periode van eigenrisicodragers)

1. De eigenrisicodragers draagt gedurende een bij ministeriële regeling te bepalen periode nadat het recht op een WGA-uitkering is ontstaan het eigenrisico, bedoeld in artikel 82. [...]

Artikel 84 (Betalings bij eigenrisicodragers)

3. Indien de eigenrisicodragers de uitkering en de overlijdensuitkering niet betaalt, betaalt het UWV deze uitkering en deze overlijdensuitkering en verhaalt het UWV de uitkering en de overlijdensuitkering, alsmede de op grond van enige wet over deze uitkering en deze overlijdensuitkering verschuldigde premies die niet op deze uitkering en deze overlijdensuitkering is mindering kunnen worden gebracht en de verschuldigde inkomensafhankelijke bijdrage, bedoeld in artikel 42 van de Zorgverzekeringswet, over deze uitkering en deze overlijdensuitkering, op de eigenrisicodragers. Op de eigenrisicodragers wordt evenwel niet verhaald hetgeen deze, als hij de uitkering en de overlijdensuitkering wel had betaald, op grond van het tweede lid op het UWV had kunnen verhalen. [...]

Werkloosheid

77

Geen herleving WW-uitkering na te late terugkeer, mede als gevolg van reisbeperkingen door corona

Centrale Raad van Beroep
23 februari 2023, nr. 21/2696 WW,
ECLI:NL:CRVB:2023:367
(Van der Kris, Van den Hurk, Slijkhuis)
Noot G.C. Boot

Uitsluitingsgrond. Verblijf buiten Nederland anders dan wegens vakantie. Herleving. Coronavirus.

[WW art. 19 lid 1 onder e, 21 lid 1 en 3]

Samenvatting: Tussen partijen is niet in geschil dat appellante, nadat de WW-uitkering op 1 januari 2020 is geëindigd, langer dan zes maanden in het buitenland (Canada) heeft verbleven, anders dan wegens vakantie. Appellante wist dat zij binnen de herlevingstermijn van zes maanden terug diende te keren naar Nederland. Haar terugvlucht was op 10 april 2020 geannuleerd in verband met de situatie rond het coronavirus. Appellante heeft pas op 22 juni 2020, vlak voordat de herlevingstermijn was verlopen, via een e-mailbericht contact gezocht met het UWV. In een e-mail van 26 juni 2020 heeft de (eerste) uitkeringsdeskundige van het UWV aan appellante bericht dat hij van tevoren geen toezeggingen kan doen en dat haar situatie zal worden beoordeeld zodra zij is teruggekeerd in Nederland. Tevens heeft hij erop gewezen dat het haar eigen risico blijft. Op dat moment had appellante duidelijk moeten zijn dat zij voor 1 juli 2020 naar Nederland diende terug te keren en had zij moeten handelen. Appellante is echter in Canada gebleven en heeft eerst op 2 juli 2020 opnieuw contact opgenomen met het UWV. Op dat moment was de herlevingstermijn verstreken. Dat moet voor haar rekening blijven. Het UWV heeft het herlevingsverzoek van appellante in overeenstemming met de in het Landelijk Bericht neergelegde gedragslijn afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat terug-

keer naar Nederland onmogelijk is of was (vanwege reisbeperkingen door de coronacrisis zoals sluiten van grenzen/geen vliegverkeer). Appellante heeft erkend dat in haar geval terugkeer naar Nederland voor 1 juli 2020 mogelijk was. Het UWV heeft deze gedragslijn dan ook consistent toegepast.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 10 juni 2021, 20/3093 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appellante] te [woonplaats] (appellante)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Appellante heeft hoger beroep ingesteld. Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend en nadere stukken ingediend. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 12 januari 2023. Appellante is verschenen. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. D. de Jong.

Overwegingen

1.1. Bij besluit van 13 mei 2019 heeft het Uwv appellante met ingang van 1 november 2018 in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW). Deze uitkering is beëindigd met ingang van 1 juni 2019 vanwege verblijf van appellante in het buitenland. Bij besluit van 13 september 2019 heeft het Uwv de WW-uitkering van appellante voortgezet vanaf 11 september 2019, omdat appellante weer terug was in Nederland en nog geen werk had.

1.2. Bij besluit van 9 januari 2020 heeft het Uwv de WW-uitkering van appellante met ingang van 1 januari 2020 opnieuw beëindigd vanwege verblijf van appellante in het buitenland. In dit besluit heeft het Uwv het volgende vermeld: "Bent u binnen zes maanden (dus voor 1 juli 2020) weer terug in Nederland? Dan kunt u ons vragen om uw WW-uitkering voort te zetten. (...) Na 1 juli 2020 kunt u geen WW-uitkering meer krijgen."

1.3. Op 10 april 2020 heeft de vliegtuigmaatschappij aan appellante bericht dat haar vlucht van 22 mei 2020 van Canada naar Amsterdam is geannuleerd vanwege de situatie rond het coronavirus.

1.4. Op 22 juni 2020 heeft appellante door middel van een e-mailbericht contact opgenomen met het Uwv met het verzoek om de herlevingstermijn

van de WW-uitkering te verlengen. Appellante verbleef op dat moment nog in Canada. Een uitkeringsdeskundige van het Uwv heeft op 24, 25, 26 juni 2020 en op 2 juli 2020 gereageerd op het e-mailbericht van 22 juni 2020 en op latere e-mailberichten van appellante. Op 6 en 8 juli 2020 heeft appellante telefonisch contact gehad met het Uwv, nu met een andere uitkeringsdeskundige.

1.5. Bij besluit van 10 juli 2020 heeft het Uwv het verzoek van appellante om verlenging van de herlevingstermijn van haar WW-uitkering afgewezen, waardoor zij na 1 juli 2020 niet meer in aanmerking komt voor een WW-uitkering, omdat zij langer dan zes maanden in het buitenland is gebleven.

1.6. Bij beslissing op bezwaar van 16 september 2020 (bestreden besluit) is het bezwaar van appellante tegen het besluit van 10 juli 2020 ongegrond verklaard. Het Uwv heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellante, ondanks de coronasituatie, voor 1 juli 2020 terug had kunnen zijn in Nederland.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Hiertoe heeft de rechtbank overwogen dat appellante langer dan zes maanden in het buitenland is geweest. Bij het besluit van 9 januari 2020 is aan appellante medegedeeld dat zij binnen zes maanden (dus voor 1 juli 2020) weer terug moest zijn in Nederland om voortzetting van haar WW-uitkering te kunnen vragen en dat zij bij terugkeer na 1 juli 2020 geen WW-uitkering zou krijgen. Appellante was hiervan dus op de hoogte. Appellante heeft niet betwist dat er niet dusdanige reisbeperkingen door de coronacrisis en/of -maatregelen waren, zoals het sluiten van de grenzen en/of geen vliegverkeer of een vliegverbod (tussen Canada en Nederland), dat reizen totaal onmogelijk was geworden. Gelet hierop moet het ervoor worden gehouden dat het voor appellante niet onmogelijk was om – ondanks de coronacrisis – tijdig (dus voor 1 juli 2020) terug te keren naar Nederland. Van een gebrekkige informatievoorziening en/of enige toezegging van de kant van het Uwv is de rechtbank niet gebleken.

3.1. Appellante heeft in hoger beroep herhaald dat zij, gelet op de coronacrisis, niet naar Nederland wilde vliegen als dat niet nodig was. Zij heeft erop gewezen dat niet noodzakelijke reizen wereldwijd werden afgeraden. Appellante heeft haar vraag

om verlenging van de herlevingstermijn op 22 juni 2020 bij het Uvw neergelegd en dacht dat uitstel in haar situatie mogelijk was. Appellante meent dat zij niet goed is geholpen door de eerste uitkeringsdeskundige van het Uvw. Hij heeft geen helder antwoord gegeven en haar op het verkeerde been gezet. Pas na afloop van de herlevingstermijn heeft zij van een andere uitkeringsdeskundige van het Uvw duidelijkheid gekregen. Als appellante eerder een duidelijk antwoord van de kant van het Uvw had gekregen, dan was zij alsnog op het vliegtuig gestapt.

3.2. Het Uvw heeft verwezen naar het 'Landelijk Bericht IM Uitkeren' (Landelijk Bericht) van 2 april 2020 (2020-WW-023) en 22 juli 2020 (2020-WW-053). In het bericht van 2 april 2020 is vermeld dat uitsluitend in de situatie waarin een herlevingsverzoek wordt gedaan en terugkeer onmogelijk is of was (vanwege reisbeperkingen door de coronacrisis zoals sluiten van grenzen/geen vliegverkeer) de uitkering kan herleven vanaf de datum dat betrokkene oorspronkelijk terug zou keren naar Nederland. Als door de onmogelijkheid om tijdig terug te keren de herlevingstermijn van zes maanden is verstreken, wordt de herlevingstermijn in die gevallen niet toegepast. Met het bericht van 22 juli 2020 is een einde gemaakt aan deze afwijkende beoordeling en is het Landelijk Bericht van 2 april 2020 ingetrokken, omdat de reisbeperkingen (vrijwel) geheel zijn opgeheven.

3.3. Het Uvw heeft bevestiging van de aangevallen uitspraak bepleit.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1.1. Artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW luidt:

Geen recht op uitkering heeft de werknemer die: e. buiten Nederland woont of verblijf houdt anders dan wegens vakantie;

4.1.2. Uit de artikelen 20, eerste lid, aanhef en onder d en 21, eerste en derde lid, van de WW volgt dat herleving van een WW-uitkering die op grond van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW is geëindigd mogelijk is indien de periode van wonen buiten Nederland of verblijven in het buitenland anders dan wegens vakantie niet langer dan zes maanden heeft geduurd.

4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante, nadat de WW-uitkering op 1 januari 2020 is geëindigd, langer dan zes maanden in het buitenland (Canada) heeft verbleven, anders dan wegens vakantie. Het geschil spitst zich toe op de vraag of

herleving van de WW-uitkering van appellante na 1 juli 2020 mogelijk is.

4.3. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het aan appellante toegekende recht op een WW-uitkering niet meer kan herleven na 1 juli 2020. De door appellante aangevoerde omstandigheden geven geen aanleiding om hiervan af te wijken. Hiertoe wordt het volgende overwogen.

4.4. Appellante wist dat zij binnen de herlevingstermijn van zes maanden terug diende te keren naar Nederland. Haar terugvlucht was op 10 april 2020 geannuleerd in verband met de situatie rond het coronavirus. Appellante heeft pas op 22 juni 2020, vlak voordat de herlevingstermijn was verlopen, via een e-mailbericht contact gezocht met het Uvw. Daarmee heeft zij het risico genomen dat het Uvw niet tijdig helderheid kon verschaffen of verlenging van de herlevingstermijn in haar geval mogelijk was. Het Uvw heeft zich ter zitting terecht op het standpunt gesteld dat het Uvw enige tijd moet worden gegund om de benodigde stukken te bestuderen en tot een adequaat antwoord te komen. Overigens is uit de overgelegde e-mailberichten niet gebleken dat door de uitkeringsdeskundige van het Uvw uitdrukkelijke, ondubbelzinnige en onvoorwaardelijke toezeggingen zijn gedaan, die bij appellante gerechtvaardigde verwachtingen hebben gewekt dat de herlevingstermijn zou worden verlengd. In een e-mail van 26 juni 2020 heeft de (eerste) uitkeringsdeskundige van het Uvw aan appellante bericht dat hij van tevoren geen toezeggingen kan doen en dat haar situatie zal worden beoordeeld zodra zij is teruggekeerd in Nederland. Tevens heeft hij erop gewezen dat het haar eigen risico blijft. Op dat moment had appellante duidelijk moeten zijn dat zij voor 1 juli 2020 naar Nederland diende terug te keren en had zij moeten handelen. Appellante is echter in Canada gebleven en heeft eerst op 2 juli 2020 opnieuw contact opgenomen met het Uvw. Op dat moment was de herlevingstermijn verstreken. Dat moet voor haar rekening blijven.

4.5. Het Landelijk Bericht van 2 april 2020 van het Uvw bevat een uitzondering op de wettelijke termijn waarbinnen herleving van de WW-uitkering nog mogelijk is. Dit bericht heeft het karakter van een buitenwettelijke begunstigende gedragslijn. Volgens vaste rechtspraak (uitspraak van 13 januari 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:136) dient de bestuursrechter het bestaan en de inhoud van een dergelijke gedragslijn als een gegeven te aanvaar-

den en is de rechterlijke toetsing beperkt tot de vraag of het bestuursorgaan zijn gedragslijn consistent heeft toegepast.

4.6. Het Uvw heeft het herlevingsverzoek van appellante in overeenstemming met de in het Landelijk Bericht neergelegde gedragslijn afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat terugkeer naar Nederland onmogelijk is of was (vanwege reisbeperkingen door de coronacrisis zoals sluiten van grenzen/geen vliegverkeer). Appellante heeft erkend dat in haar geval terugkeer naar Nederland voor 1 juli 2020 mogelijk was. Het Uvw heeft deze gedragslijn dan ook consistent toegepast.

4.7. De overwegingen 4.2 tot en met 4.6 leiden tot de conclusie dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beleving

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

1. Werkneemster ontvangt met ingang van 1 november 2018 een WW-uitkering. Wegens verblijf in het buitenland (Canada) wordt die uitkering met ingang van 1 januari 2020 beëindigd (art. 19 lid 1 onder e WW in combinatie met art. 20 lid 1 onder a WW). Op grond van art. 21 WW kan die uitkering herleven, maar dat kan slechts indien de periode tussen het eindigen van het recht en het vervallen van de omstandigheden die daartoe hebben geleid, niet langer is dan zes maanden (art. 21 lid 3, laatste zinsnede). Kort gezegd: de algemene herlevingstermijn na een uitsluitingsgrond bedraagt zes maanden. Dat betekent dat na die periode van zes maanden een geëindigd recht niet meer kan herleven, ook niet wanneer de beëindigingsgrond zich dan niet meer voordoet. De reden voor het opnemen van een algemene herlevingstermijn bestaat daaruit dat de wetgever het bestaan van een WW-uitkering voor een werknemer na die termijn niet wenselijk heeft geacht, omdat een dergelijke werknemer dan een te grote afstand tot de arbeidsmarkt heeft (met instemming geciteerd door de CRvB op 26 oktober 1999, ECLI:NL:CRVB:1999:ZB8497, «USZ» 1999/334).

2. Deze in 1987 ingevoerde bepaling is tot op heden steeds streng toegepast. De mij bekende jurisprudentie had steeds betrekking op langdurige detentie. Op 17 december 1991 oordeelde de CRvB dat ook wanneer de vrijheidsontneming achteraf onjuist was gebleken, de (maximale) herlevingstermijn toch van toepassing was: "De Raad wijst er in dit verband overigens op dat bij de totstandkoming van de onderhavige wetsbepaling uitdrukkelijk onder ogen is gezien dat deze bepaling ook kan worden toegepast in het geval waarin iemand ten onrechte in hechtenis blijkt te zijn genomen. Blijkens de wetsgeschiedenis gaat het om de feitelijke situatie van vrijheidsbeneming. In hoeverre de werknemer daaraan schuld heeft, speelt in dit verband geen rol." Op vergelijkbare wijze oordeelde de CRvB op 22 december 1998, ECLI:NL:CRVB:1998:AG8585, «USZ» 1999/52 en voegde daar aan toe dat naar zeggen van appellante de overschrijding van de zesmaandstermijn buiten zijn schuld heeft plaatsgevonden, maar dat dat "gelet op de hier aan de orde zijnde bepalingen die van dwingendrechtelijke aard zijn, niet van belang" is. De CRvB overwoog daarbij "dat bepaald niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat bedoelde vrijheidsontneming (...) achteraf ten onrechte heeft plaatsgevonden". In de zaak die beslist werd op 26 oktober 1999 (genoemd in 1) lijkt het er wel op dat de werknemer in kwestie ten onrechte op 24 oktober 1995 in Engeland was vastgezet: hij werd op 5 juni 1996 vrijgelaten "nadat hij niet schuldig was bevonden". Ook daar kwam het niet tot herleving van de per 24 oktober 1995 ingegane beëindiging van de WW-uitkering. De enkele overschrijding van de herlevingstermijn, maakt dat de uitkering niet is herleefd. Op 19 november 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BG6259, «USZ» 2009/29 en op 11 oktober 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:2175, «USZ» 2013/381 wordt op vergelijkbare wijze geoordeeld: of betrokkene een verwijt treft met betrekking tot of schuld heeft aan het langer dan zes maanden wegblijven is niet aan de orde.

3. Dat het Uvw op 2 april 2020 een Landelijk Bericht IM Uitkeren heeft doen uitgaan waarin is vermeld dat in de situatie dat een herlevingsverzoek wordt gedaan en (tijdige) terugkeer onmogelijk is, vanwege reisbeperkingen, toch herleving kan plaatsvinden, is dus een echte uitzondering op het tot dan toe gevoerde strenge beleid. Bij de onmogelijkheid van terugkeer her-

leeft de uitkering vanaf de datum dat betrokkene oorspronkelijk zou terugkeren naar Nederland. Deze door de CRVB genoemde 'buitenwettelijke begunstigende gedragslijn' gold tot 22 juli 2020, toen de reisbeperkingen (vrijwel) geheel werden opgeheven.

4. In de onderhavige zaak was het voor betrokkene, naar zeggen, op zich mogelijk geweest voor 1 juli 2020 naar Nederland terug te keren. Van onmogelijkheid was dus geen sprake. Wat dat betreft had het UWV haar gedragslijn consistent toegepast. Ook was het niet zo dat het UWV aan haar uitdrukkelijke, ondubbelzinnige en onvoorwaardelijke toezeggingen had gedaan dat het verstrijken van de herlevingstermijn haar niet zou worden tegengeworpen. Overigens was de werkneemster in kwestie al voor 1 januari 2020 voor langere tijd in het buitenland geweest, wat tot tijdelijke beëindiging van haar WW-uitkering had geleid. Ook om die reden had zij eerder dan in juni 2020 aan de bel moeten trekken.

5. De strikte jurisprudentie aangaande de maximale herlevingstermijn blijft dus een feit.

G.C. Boot

Gerrard Boot is hoogleraar arbeidsrecht aan de Universiteit Leiden

78

Geen compensatie transitievergoeding bij beëindiging Wsw-dienstverband binnen twee jaar arbeidsongeschiktheid

Centrale Raad van Beroep
9 maart 2023, nr. 22/1059 CRTV e.v.,
ECLI:NL:CRVB:2023:445
(Rottier, Schoneveld, Slijkhuis)

Compensatie transitievergoeding. Wsw-arbeid.

[BW art. 7:673, 7:673e]

Samenvatting: Niet in geschil is dat appellante de arbeidsovereenkomsten met de ex-Wsw-werknemers heeft beëindigd voordat de termijn van ten minste twee jaar van het opzegverbod tijdens ziekte, zoals bedoeld in art. 7:670 lid 1 en lid 11 BW, is verstreken. Dit betekent dat appellante niet

voldoet aan de voorwaarde van art. 7:673e lid 1 BW. Appellante kan daarom geen aanspraak maken op compensatie. Dat in dit geval op grond van de Wsw dan wel art. 7:670a lid 2 onder a BW het opzegverbod tijdens ziekte niet langer gold en de arbeidsovereenkomsten eerder dan na twee jaar mochten worden beëindigd, laat onverlet dat recht op compensatie van de transitievergoeding pas bestaat in geval van beëindiging na de termijn van twee jaar van het opzegverbod. Hoewel uit de wetsgeschiedenis niet blijkt dat de wetgever vooraf uitdrukkelijk oog heeft gehad voor de positie van Wsw-werkgevers, blijkt uit de brief van minister van SZW van 7 november 2018 dat de minister op een later moment alsnog heeft stilgestaan bij de positie van deze specifieke groep. Hij heeft echter geen aanleiding gezien om voor deze groep werkgevers (alsnog) een uitzondering te maken op de wettelijke compensatieregeling als bedoeld in art. 7:673e lid 1 BW.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Overijssel van 22 februari 2022, 21/478, 21/479, 21/480, 21/481, 21/482, 21/483, 21/484, 21/485, 21/486, 21/487, 21/488, 21/581, 21/582, 21/583, 21/664, 21/665, 21/666, 21/667 (aangevallen uitspraak),

tussen:

het college van burgemeester en wethouders van Enschede (appellante)

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens appellante heeft [gemachtigde] hoger beroep ingesteld.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

De behandeling van de achttien zaken ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 december 2022. Appellante heeft zich laten vertegenwoordigen door [gemachtigde]. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. P.J. Reith.

Overwegingen

22/1059 CRTV

1.1. Werknemer 1 is op 1 november 1977 in het kader van de Wet sociale werkvoorziening (Wsw) in dienst getreden bij appellante. Op 24 augustus 2016 is werknemer 1 wegens ziekte uitgevallen. Het Uwv heeft met ingang van 7 juni 2017, na een verkorte wachttijd, aan werknemer 1 een IVA-uit-